

TOO LATE

VUURGEVAARLIJK Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Too late

Vuurgevaarlijk – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Sloan

Warme vingers vlechten zich door de mijne en duwen mijn handen dieper het matras in. Mijn oogleden zijn nog te zwaar om ze te openen, ik heb deze week te weinig geslapen. Ik heb deze maand te weinig geslapen. Nou ja, het hele verdomde jaar.

Ik kreun en probeer mijn benen tegen elkaar te duwen, maar dat lukt niet. Ik voel overal druk; op mijn borst, tegen mijn wang, tussen mijn benen. Het duurt een paar seconden om helemaal wakker te worden, maar ik ben wakker genoeg om te weten wat hij doet.

‘Asa,’ mompel ik geïrriteerd. ‘Ga van me af.’

Hij drukt zijn gewicht tegen me aan, opnieuw en opnieuw, zijn stoppels prikken in mijn wang. ‘Ik ben bijna klaar, schat,’ hijgt hij in mijn nek.

Ik doe een poging mijn handen onder die van hem weg te trekken, maar hij houdt ze alleen maar steviger vast, als een herinnering aan het feit dat ik niets meer ben dan een gevangene in mijn eigen bed, en dat hij de bewaker van de slaapkamer is.

Asa weet precies hoe hij ervoor moet zorgen dat ik me voel alsof mijn lichaam aan hem toebehoort. Hij doet daar nooit gemeen of dwingend over; hij is gewoon aanhankelijk en ik vind dat heel vervelend. Zoals nu.

Zes uur in de fucking ochtend.

Ik weet ongeveer hoe laat het is door het zonlicht dat door

de kier onder de deur stroomt en het feit dat Asa nu pas naar bed komt na het feestje van gisteravond. Helaas heb ik over twee uur al les. Dit is niet hoe ik wakker had willen worden na slechts drie uur slaap.

Ik sla mijn benen om zijn middel en hoop dat hij denkt dat ik hier zin in heb. Als ik maar half geïnteresseerd doe, is hij des te sneller klaar. Hij legt zijn hand op mijn borst en ik slaak de verwachte kreun, terwijl hij net begint te trillen.

‘Fuck,’ kreunt hij, terwijl zijn hoofd in mijn haar verdwijnt en hij langzaam tegen me aan blijft duwen. Na een paar seconden valt hij boven op me en zucht diep. Hij geeft een kus op mijn wang en rolt naar zijn kant van het bed. Hij staat op, verwijderd het condoom en gooit dit in de prullenbak, en pakt dan een flesje water van het nachtkastje. Hij brengt het flesje naar zijn mond terwijl zijn ogen over mijn naakte lichaam dwalen. Zijn lippen vormen een halve glimlach. ‘Ik vind het geweldig dat ik de enige ben die daar ooit in is geweest.’

Hij staat zelfverzekerd en naakt naast het bed en drinkt het laatste beetje water op. Het is moeilijk om dit als een compliment op te vatten als het komt van iemand die je lichaam als een object beschrijft.

Ondanks zijn knappe uiterlijk heeft Asa ook zijn minpunten. Eigenlijk is zijn uiterlijk misschien het enige wat ik geen minpunt vind. Hij is arrogant, wordt snel kwaad en is lastig in de omgang. Maar hij houdt van me. Hij houdt verdomd veel van me. En ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik niet van hem hield.

Er zijn zoveel dingen die ik aan hem zou veranderen als ik dat kon, maar op dit moment is hij de enige die ik heb, dus moet ik er maar mee leren leven.

Hij nam me in huis toen ik nergens anders naartoe kon. Toen ik niemand had. Alleen al daarom neem ik hem voor lief. Ik heb geen keus. Hij veegt zijn mond af, gooit het lege flesje in de prullenbak, haalt zijn hand door zijn dikke bruine haar en knipoogt

naar me. Hij laat zich op bed zakken en geeft een zachte kus op mijn lippen. ‘Goedenacht schat,’ zegt hij terwijl hij zich op zijn rug draait.

‘Je bedoelt goedemorgen,’ zeg ik als ik me met frisse tegenzin het bed uit sleep. Mijn T-shirt zit om mijn middel gewikkeld, dus trek ik het naar beneden en pak een broek en een ander shirt. Ik loop de gang door naar de douche, opgelucht dat de enige badkamer hier boven niet door een van onze vele huisgenoten bezet is.

Ik check de tijd op mijn telefoon en schrik als ik me realiseer dat ik geen tijd heb om nog koffie te halen. Het is de eerste les van het semester en ik ben nu al van plan om die te gebruiken om slaap in te halen. Dit ziet er niet goed uit.

Ik kan dit echt niet lang volhouden. Asa is bijna nooit aanwezig bij de lessen, maar toch haalt hij altijd hoge cijfers. Ik heb moeite mijn hoofd boven water te houden en ik heb geen les gemist vorig jaar. Nou ja, fysiek gezien dan. We wonen met zoveel andere mensen dat het bijna nooit stil is in huis. Ik betrap mezelf erop dat ik steeds vaker tijdens de les in slaap val; het is het enige moment dat ik rust heb. De feestjes blijven maar doorgaan, heel de dag en de nacht, ongeacht wie er les heeft de volgende dag. Het maakt niet uit of het weekend is of niet en ook niet of men huur betaalt of niet.

Ik weet de helft van de tijd niet eens wie hier woont. Asa is de eigenaar, maar hij houdt ervan om onder de mensen te zijn, dus staat de deur altijd voor iedereen open. Als ik het kon betalen, zou ik onmiddellijk verhuizen. Maar dat kan ik niet. Dus dat betekent nog een jaar lang pure hel totdat ik afstudeer.

Nog een jaar tot ik vrij ben.

Ik trek mijn shirt over mijn hoofd, laat het op de grond vallen en trek dan het douchegordijn open. Zodra ik de kraan open wil zetten, schreeuw ik de longen uit mijn lijf. Compleet van de wereld en met al zijn kleren aan ligt daar onze nieuwe fulltime huisgenoot, Dalton.

Hij schrikt wakker en knalt met zijn hoofd tegen de kraan, waarna hij het uitschreeuwt. Ik pak snel mijn shirt van de grond als de deur openvliegt en Asa binnenstormt.

‘Sloan, gaat het wel?’ zegt hij panisch, terwijl hij me ronddraait om te kijken of ik gewond ben. Ik knik heftig en wijs naar Dalton in het bad.

Dalton gromt. ‘Met mij gaat het niet.’ Hij drukt zijn hand op zijn gewonde voorhoofd en probeert het bad uit te klimmen. Asa kijkt naar mij, naar mijn naakte lichaam dat ik met mijn T-shirt probeer te bedekken, en dan naar Dalton.

Ik ben bang dat hij een verkeerd idee krijgt, dus begin ik het uit te leggen, maar hij onderbreekt me met zijn bulderende lach.

‘Heb jij hem dat aangedaan?’ Hij wijst naar Daltons hoofd.

Ik schud mijn hoofd. ‘Hij stootte zijn hoofd aan de kraan toen ik schreeuwde.’

Asa lacht nog harder, steekt een hand uit naar Dalton en trekt hem uit de badkuip. ‘Kom op man, je kunt wel een biertje gebruiken. Beste remedie tegen een kater.’ Hij duwt Dalton de badkamer uit en sluit de deur achter hem.

Ik sta er als versteend bij en hou nog steeds mijn shirt stevig tegen mijn borst gedrukt. Het stomme is dat dit al de derde keer is dat zoiets gebeurt. Elke keer een andere idioot compleet onder zeil in de badkuip. Ik moet echt onthouden dat ik de volgende keer het bad check voor ik me uitkleed.

2

Carter

Ik haal het rooster uit mijn zak en vouw het open om het lokaal op te zoeken. ‘Dit is echt klote,’ zeg ik in de telefoon. ‘Ik ben drie jaar geleden al afgestudeerd. Ik ben dit niet gaan doen om weer huiswerk te maken.’

Dalton lacht zo hard dat ik de telefoon een paar centimeter van mijn oor moet houden. ‘Stel je niet aan,’ zegt hij. ‘Ik heb vannacht in de badkuip moeten slapen. Acteren is een onderdeel van je baan, dus leer ermee leven!’

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij hoeft maar één les per week te volgen, ik drie. Waarom heeft Young jou er maar één gegeven?’

‘Omdat ik beter pijp misschien,’ zegt Dalton. Ik kijk naar mijn rooster en dan naar het nummer op de deur voor me en die zijn hetzelfde. ‘Ik moet gaan. *La clase de español.*’

‘Carter, wacht even.’ Zijn toon wordt serieus. Dalton schraapt zijn keel en bereidt zijn ‘partner-peptalk’ voor. Ik heb ze elke dag moeten doorstaan sinds we samen zijn gaan werken. ‘Probeer het leuk te hebben, man. We zijn zo dichtbij ons doel... Je bent hier hooguit twee maanden. Zoek een lekker kontje om bij te zitten, dan gaan de dagen sneller voorbij.’

Ik kijk door het raampje van de deur het lokaal binnen. Het zit bijna helemaal vol, er zijn nog maar drie lege plekken. Mijn blik valt gelijk op een meisje achter in het lokaal naast een van de lege plekken. Haar donkere haar is over haar gezicht gevallen

terwijl ze met haar hoofd op haar armen leunt. Ze slaapt. Ik kan niet tegen de constante praters, ik zit liever bij de slapers.

‘Kijk eens aan. Ik heb al een lekker kontje gezien waar ik naast kan zitten. Ik spreek je na de lunch.’ Ik hang op en doe de deur van het lokaal open terwijl ik mijn telefoon op stil zet. Ik hijs mijn rugzak op mijn schouder en loop de trap op naar de achterkant van het lokaal. Ik wurm me langs haar heen naar de lege plek, gooi mijn rugzak op de grond en mijn telefoon op tafel. Van het geluid waarmee mijn telefoon op het harde hout knalt, schiet het meisje overeind uit haar slaap. Ze zit meteen rechtop, haar ogen wijd open. Ze kijkt vertwijfeld en verward het lokaal rond en kijkt dan naar haar notitieboek op tafel.

Ik trek de stoel naar achteren en ga naast haar zitten. Ze staart boos naar mijn telefoon die voor ons op tafel ligt en kijkt dan naar mij.

Haar haar zit door de war en er loopt een straaltje kwijl van haar lip naar haar kin. Ze kijkt me fel aan, alsof ik de enige minuut slaap die ze ooit heeft gehad heb verstoord. ‘Laat gaan slapen?’ vraag ik. Ik buig voorover, open mijn rugzak en haal het Spaanse lesboek, dat ik inmiddels al uit mijn hoofd ken, eruit.

‘Is de les al voorbij?’ vraagt ze, terwijl ze naar het boek kijkt dat ik op tafel leg.

‘Ligt eraan.’

‘Waarom?’

‘Hoelang je geslapen hebt,’ zeg ik. ‘Ik weet niet welke les je volgt, maar dit is de Spaanse les van tien uur.’

Ze gooit haar ellebogen op de tafel en gromt, terwijl ze met haar handen over haar gezicht wrijft. ‘Ik heb maar vijf minuten geslapen? Dat is alles?’ Ze leunt achterover in haar stoel en zakt onderuit, terwijl ze met haar hoofd op de stoelleuning rust. ‘Maak me maar wakker als het voorbij is, oké?’ Ze kijkt naar me, wachtend op een bevestiging.

Ik tik met mijn vinger tegen mijn kin. ‘Je hebt hier iets zitten.’

Ze veegt haar mond af en bekijkt haar hand. Ik verwacht dat ze zich zal schamen omdat ze kwijl op haar gezicht heeft zitten, maar ze rolt met haar ogen en trekt de mouw van haar shirt over haar duim. Ze veegt met haar mouw het plasje kwijl van de tafel en zakt dan terug in haar stoel, met haar ogen dicht.

Ik heb al eerder gestudeerd. Ik weet hoe het gaat met de late avonden, het gefeest, het studeren en het nergens echt tijd voor hebben. Maar dit meisje lijkt echt compleet gestrest te zijn. Ik ben benieuwd of het komt doordat ze avonddiensten werkt of door al het feesten.

Ik reik naar mijn rugzak en haal er het blikje energiedrank uit dat ik die morgen heb meegenomen. Ik denk dat zij dit veel harder nodig heeft dan ik. ‘Hier.’ Ik zet het voor haar neer. ‘Drink dit.’

Ze doet langzaam haar ogen open, alsof haar oogleden te zwaar zijn. Ze kijkt omlaag naar het blikje, pakt het snel op en trekt het open. Ze gooit het drankje achterover, alsof dit het eerste is wat ze in dagen heeft gedronken.

‘Graag gedaan,’ zeg ik lachend. Ze drinkt het blikje leeg en zet het terug op tafel, terwijl ze haar mond afveegt met dezelfde mouw waarmee ze eerder het kwijl wegveegde. Ik moet zeggen: haar onverzorgde, slonzige, sexy gedrag is echt heel opwindend, op een rare manier.

‘Dank je,’ zegt ze terwijl ze het haar uit haar ogen wrijft. Ze kijkt naar me, lacht en strekt dan haar armen uit naar achteren en geeuwt. De deur van het lokaal gaat open en iedereen gaat verzitten – een teken dat de docent eraan komt. Maar ik kan mijn ogen niet lang genoeg van haar afhouden om dat te checken.

Ze gaat met haar vingers door haar haar. Het is nog wat vochtig en ik kan de bloemige geur van haar shampoo ruiken als ze haar haar over haar schouders gooit. Het is lang, donker en dik, net als de wimpers die haar ogen omlijnen. Ze staart naar voren en opent haar schrift, dus spiegel ik haar bewegingen en doe hetzelfde.

De professor begroet ons in het Spaans en wij begroeten hem

onzeker maar in koor terug. Hij begint met de uitleg van een opdracht als mijn telefoon oplicht op de tafel voor ons. Ik kijk naar het inkomende bericht van Dalton. *Heeft het lekkere kontje dat naast je zit ook een naam?* Ik draai de telefoon meteen om, in de hoop dat ze het niet heeft gelezen. Ze brengt haar hand naar haar mond om haar glimlach te verbergen. *Shit, ze heeft het gelezen.*

‘Lekker kontje, hè?’ zegt ze.

‘Het spijt me. Mijn vriend. Hij denkt dat hij grappig is. Hij maakt mijn leven tot een hel.’ Ze trekt haar wenkbrauwen omhoog en draait zich naar me toe.

‘Dus je denkt niet dat ik een lekker kontje heb?’

Terwijl ze me aankijkt, krijg ik voor het eerst de kans om haar eens goed te bekijken. Laten we zeggen dat ik officieel verliefd ben op deze les. Ik haal mijn schouders op. ‘Met alle respect, je hebt alleen nog maar gezeten sinds ik je hebt ontmoet. Ik heb je kont nog niet gezien.’

Ze lacht opnieuw. ‘Sloan,’ zegt ze terwijl ze haar hand uitsteekt. Ik neem haar hand in de mijne. Er zit een klein maanvormig litteken op haar duim. Ik ga er met de mijne overheen en draai haar hand om en om, het litteken inspecterend.

‘Sloan,’ herhaal ik, terwijl haar naam van mijn tong af rolt.

‘Dit is normaal het moment tijdens een introductie dat je zou reageren met je eigen naam,’ zegt ze.

Ik kijk naar haar op en ze trekt haar hand weg, terwijl ze me onderzoekend aankijkt. ‘Carter,’ zeg ik, omdat het personage dat ik nu behoort te zijn zo heet. Het is moeilijk genoeg geweest om Ryan als Dalton aan te spreken de afgelopen zes weken, maar daar ben ik nu aan gewend. Mezelf Carter noemen is een heel ander verhaal. Ik heb me al meerdere keren versproken en mijn echte naam gebruikt.

‘*Mucho gusto,*’ zegt ze met een bijna perfect accent, terwijl ze haar aandacht richt op de voorkant van het lokaal.

Nee, het is mijn genoegen. Geloof me.

De docent instrueert iedereen om drie feiten in het Spaans over de persoon naast hen te vertellen. Dit is mijn vierde jaar Spaans, dus ik laat Sloan als eerste gaan, zodat ik haar niet intimideer. We draaien naar elkaar toe en ik knik naar haar. *‘Las señoras primera.’*

‘Nee, we gaan om de beurt,’ zegt ze. ‘Jij eerst. Vooruit, vertel mij maar iets over mezelf.’

‘Oké.’ Ik lach om de controle die zij neemt. *‘Usted es mandona.’*

‘Dat is een mening, geen feit,’ zegt ze. ‘Maar ik geef je gelijk.’

Ik kijk haar schuin aan. ‘Je begreep wat ik net zei?’

Ze knikt. ‘Als je me bazig noemde, dan wel.’ Ze knijpt met haar ogen, maar er komt een klein lachje op haar gezicht. ‘Mijn beurt. *Su compañera de clase es bella.’*

Ik lach. Gaf ze zichzelf nou een complimentje door me te vertellen dat mijn klasgenoot knap is? Ik knik vrijpostig. *‘Mi compañera de clase esta correcta.’* Ondanks haar zongebruinde huid kan ik zien dat ze moet blozen.

‘Hoe oud ben je?’ vraagt ze.

‘Dat is een vraag, geen feit. En niet eens in het Spaans.’

‘Ik moest een vraag stellen om tot een feit te komen. Je ziet er ouder uit dan de meeste eerstejaarsstudenten Spaans.’

‘Hoe oud denk je dat ik ben?’

‘Drieëntwintig? Vierentwintig?’

Ze zit er niet ver naast. Ik ben vijfentwintig, maar dat hoeft zij niet te weten. ‘Tweeëntwintig,’ zeg ik.

‘*Tiene veintidós años,*’ zegt ze, waarmee ze het tweede feit over mij deelt.

‘Dat is valsspelen,’ antwoord ik.

‘Je moet dat in het Spaans zeggen als dat een van je feitjes is over mij.’

‘*Usted engaña.*’ Ik weet dat ze niet verwacht had dat ik dit in het Spaans wist, want ze trekt haar wenkbrauwen op.

‘Dat is nummer drie voor jou,’ zegt ze.

‘Jij moet er nog één.’

‘*Usted es un perro.*’

Ik lach. ‘Je noemde me net per ongeluk een hond.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat was niet per ongeluk.’

Haar telefoon trilt, dus ze haalt ’m uit haar zak en bekijkt het scherm aandachtig. Ik leun achterover en pak mijn telefoon om hetzelfde te doen. We zitten stil naast elkaar terwijl de rest van de klas de opdracht afmaakt. Ik kijk uit mijn ooghoek naar hoe haar duimen over het scherm van haar telefoon vliegen om een sms te versturen. Ze is schattig. Ik vind het leuk dat ik nu iets heb om naar uit te kijken. Drie lessen per week lijken nu ineens niet genoeg.

De les duurt nog een kwartier en ik doe mijn stinkende best om niet naar haar te staren. Ze heeft niets meer gezegd sinds ze me voor hond uitmaakte. Ik kijk terwijl ze in haar schrift tekent en ik hoor niet eens wat de docent zegt. Ze is óf compleet verveeld óf ze zit totaal ergens anders met haar gedachten. Ik leun naar voren om een poging te doen om te kijken naar wat ze schrijft. Ik voel me bemoeierig, maar aan de andere kant las ze eerder ook mijn sms’je, dus het kan me niet schelen. Haar pen vliegt over het papier, misschien komt dat door het energiedrankje van net. Ik lees de zinnen zodra zij ze neerpent. Ze slaan nergens op ondanks het feit dat ik ze meerdere malen lees. *Treinen en bussen stalen mijn schoenen en nu moet ik rauwe inktvis eten.* Ik moet lachen om de willekeur van de zinnen over de gehele pagina en ze kijkt naar me op. Ik kijk haar aan en ze glimlacht ondeugend. Ze kijkt naar haar schrift en tikt er met haar pen op.

‘Ik verveel me,’ fluistert ze. ‘Ik kan me niet heel goed concentreren.’

Ik kan me normaal gesproken heel goed concentreren, maar blijkbaar niet als zij in de buurt is. ‘Daar heb ik ook weleens last van,’ zeg ik. Ik leun over de tafel en wijs naar haar woorden. ‘Wat is dat? Een geheime code?’

Ze haalt haar schouders op en laat haar pen vallen. ‘Het is

gewoon iets stoms wat ik doe als ik me verveel. Ik kijk hoeveel willekeurige zinnen ik kan bedenken, zonder erbij na te denken. Hoe onzinniger, hoe meer ik win.'

'Hoe meer je wint?' vraag ik, hopen op een uitleg. Dit meisje is een raadsel. 'Hoe kun je verliezen als je de enige bent die dit spelletje speelt?'

Haar glimlach verdwijnt en ze kijkt weg, naar het schrift dat voor haar ligt. Ze raakt zachtjes de letters aan van een van haar woorden. Ik vraag me af wat ik in hemelsnaam heb gezegd waardoor haar houding ineens compleet is omgeslagen. Ze pakt de pen op en geeft deze aan mij, terwijl ze de gedachten die haar bezighielden van zich afschudt. 'Probeer het eens. Het is verslavend.'

Ik neem de pen van haar aan en zoek een leeg plekje in haar schrift. 'Dus ik schrijf gewoon iets? Wat er maar in me opkomt?'

'Nee,' zegt ze. 'Precies het tegenovergestelde. Probeer er niet over na te denken. Probeer niets in je op te laten komen. Gewoon schrijven.'

Ik zet de pen op het papier en doe precies wat zij zegt. Ik schrijf gewoon. *Ik liet een blikje mais in de waskoker vallen, nu huilt mijn moeder regenbogen.* Ik leg de pen neer en voel me best stom.

Zodra ze het heeft gelezen, houdt ze haar hand voor haar mond om haar lach te smoren. *Je bent een natuurtalent.*

Dank je. Eenhoornsap helpt me ademen terwijl ik naar disco luister. Ze lacht weer en pakt de pen uit mijn hand, net op het moment dat de docent de les afsluit. Iedereen gooit hun boeken in hun tassen en staat snel op uit hun stoelen.

Iedereen behalve wij. We staren naar de pagina, allebei met een glimlach op ons gezicht terwijl we stil blijven zitten.

Ze legt haar hand op haar schrift en slaat het langzaam dicht, trekt het van de tafel en doet het in haar rugzak. Ze kijkt weer naar mij. 'Niet opstaan,' zegt ze als ze opstaat.

'Waarom niet?'

'Daarom. Je moet blijven zitten als ik wegloop, zodat je kunt

bepalen of ik echt een lekker kontje heb.' Ze knipoogt naar me en draait zich om.

O mijn god. Ik bijt op mijn knokkels en doe precies wat ze zegt, met mijn ogen op haar kont gericht. En wat een geluk, hij is perfect. Ieder deel van haar lichaam is perfect. Ik blijf vastgenageld op mijn stoel zitten wanneer ik haar de trap af zie lopen. Waar komt dit meisje in vredesnaam vandaan? En waar is ze in hemelsnaam mijn hele leven geweest? Ik vervloek het feit dat alles wat er net tussen ons is gebeurd, het enige is wat er ooit kan gebeuren. Relaties die gebaseerd zijn op leugens hebben geen goede basis. Helemaal niet met mijn leugens.

Ze kijkt snel over haar schouder voor ze de deur uit loopt en ik kijk omhoog, naar haar ogen. Ik steek mijn duimen omhoog. Ze lacht en loopt de deur uit. Ik raap mijn spullen bij elkaar en doe een poging haar uit mijn hoofd te krijgen. Ik moet er helemaal bij zijn vanavond. Er hangt te veel van af om afgeleid te worden door zo'n mooi, perfect kontje.

Een spannend en aangrijpend verhaal van de internationale bestsellerauteur Colleen Hoover.

Obsessie en afhankelijkheid. Een giftige combinatie...

Sloan heeft al twee jaar een relatie met drugs crimineel Asa. Ze voelt zich meer bezit dan mens, maar ze kan niet bij hem weg omdat hij de zorgkosten voor haar zieke broertje betaalt. Dan ontmoet ze tijdens een college de aantrekkelijke Carter. Ze krijgen gevoelens voor elkaar, maar Sloan voelt zich niet vrij om iets met hem te beginnen. Dat is ze ook niet, want ze wordt ondertussen steeds meer onder druk gezet door Asa. Uiteindelijk zegt ze ja op Asa's huwelijksaanzoek – ze heeft het gevoel dat ze niet anders kan. Maar dan heeft ze buiten Carter gerekend...

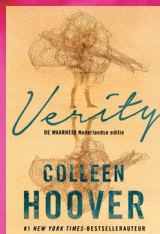
Too late is een romance met een fikse dosis crime, waardoor het een enorme pageturner is.

'Dit is misschien wel het heftigste en bijzonderste boek dat ik ooit gelezen heb. Kippenviel.' – Chinouk Thijssen

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us*, *It ends with us* en *Reminders of him*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Too late* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, boordevol spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 94 019 1959 3 NUR 302/330

9 789401 919593

www.zomerenkeuning.nl

Z&K